

Arrest

nr. 199 523 van 9 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 24 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 24 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 5 mei 2017.

1.3. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

In zake: E.M.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Sao Paulo, Brazilië, op 6 februari 1972, de Libanese nationaliteit te hebben en een katholiek christen te zijn. Uw vader had in Libanon een moord gepleegd en diende onder een valse naam Libanon te verlaten, zo stelt u.

Vanaf uw geboorte tot 1977 verbleef u in Brazilië. Uw vader werd in 1977 daar neergeschoten door bendes. U bent zelf nooit betrokken geweest bij de problemen van uw vader. U woonde vanaf 1977 tot uw vertrek in de wijk Al Saydeh, te Zahle in Libanon. Eerst met uw moeder, vervolgens met uw vrouw en kinderen. U heeft twee broers en twee zussen. U bent getrouwd met Y.(...) D.(...) (OV. X, CG X) die samen met u en uw drie kinderen (geboortedata: 9 december 2005, 1 januari 2009 en 9 maart 2011) asiel aanvroegen. Uw middelste kind werd medisch opgevolgd in Libanon daar hij een probleem met het zoutgehalte in zijn lichaam heeft.

Op uw veertien jaar verliet u de school, daarna volgde u een opleiding tot lasser. Dit beroep oefende u uit in uw wijk Al Saydeh tot twee maanden voor uw vertrek.

Rond de jaren '90 werd u lid van de christelijke partij Al Quwwat Al LLubnania (Lebanese Forces Party). In 2002 werd u vijf keer opgeroepen door de Libanese veiligheidsdiensten omdat jullie geen 'publieke' activiteiten mochten uitvoeren. Hierna kende u geen problemen meer met deze instanties. Sinds 2005 bent u officieel lid geworden van deze partij, daar deze partij vanaf toen legaal werd. Tussen 2005 en 2007 oefende u de functie uit van sportverantwoordelijke. U organiseerde minivoetbaltornooien en trachtte mee het basketbalteam op hoger niveau te brengen. Tijdens deze periode was u tevens assistent van de voorzitter van het mobilisatiekantoor. Tussen 2007 en 2008 bent u verantwoordelijke geworden van het mobilisatiekantoor van uw wijk. U verzamelde de verantwoordelijken van uw wijk die op hun beurt hun leden mobiliseerden. M.(...) T.(...), de coördinator van de streek Zahle, stond boven u. U was tevens voorzitter van de sportclub Kodnous, die beheerd werd door katholieken. Deze sportclub heeft niets te maken met de partij.

In februari 2010 vond er een incident in Irsal plaats. Naar aanleiding van dit incident kwam u in beeld op de televisie en hoorde u van twee sjiiitische jongens uit de sportclub Kodnous dat Hezbollah u in de gaten hield. Tussen 2010 en 2013 voelde u dat u in de gaten gehouden werd. Op vijf september 2013 vond er een betoging plaats in uw wijk Al Saydeh, aangaande het aanleggen van een vaste lijn netwerk in uw wijk door Hezbollah. Bij dit incident waren 500 mensen aanwezig en intervenieerde het leger. U, uw neef en de leiding van Zahle werden verantwoordelijk gesteld voor dit incident. Begin 2014 ontving u een dreigtelefoon. Vervolgens haalt u een incident aan waarbij u met uw wagen op weg was van Zahle naar Furzoul, toen Hezbollah trachtte uw weg af te snijden. In de lente of de zomer van 2014 kwam u tien seconden op TV naar aanleiding van een betoging inzake de ontvoering van de zoon van I.(...) S.(...). I.(...) S.(...) is een mogelijke kandidaat voor het parlement. U geeft aan dat er na dit incident niets gebeurd is. Tussen dit TV optreden en augustus 2015 hebben zich tevens geen incidenten meer voorgedaan waarbij u persoonlijk betrokken was.

Op 10 augustus 2015 neemt u het vliegtuig op legale wijze, met uw origineel paspoort, in de luchthaven van Beiroet naar Turkije. In de luchthaven werd u begeleid door een militair, die werd gecontacteerd door uw partij, hierdoor ondervond u geen problemen op de luchthaven. Vervolgens bent u via Turkije langs Kos en Athene gepasseerd om daar het vliegtuig naar België te nemen. Dit deed u met een vals paspoort. Uw vrouw en drie kinderen zijn op 20 augustus 2015 met een toeristisch Schengenvisum vanuit Beiroet naar België gevlogen, met een tussenstop in Griekenland. U geeft aan dat het niet mogelijk was om met een volledig gezin een visum aan te vragen. Op 18 augustus 2015 bent u aangekomen in België. Op 24 augustus 2015 heeft u, samen met uw vrouw en drie kinderen asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: uw lidkaart van de Lebanese Forces Party, een kopie van een beeld waarop u op TV komt, een CD-rom waarop u in beeld komt, foto's van uw betrokkenheid bij de Lebanese Forces Party, een artikel over een evenement van deze partij, een brief van de burgemeester waarin hij stelt dat u problemen heeft, een CD-rom met betrekking tot het ontvoeringsincident van de zoon van I.(...) S.(...), een brief van de coördinator van Zahle van de

Lebanese Forces Party waarin hij uw problemen bevestigt, een brief van de coördinator in Brussel van de Lebanese Forces Party waarin hij stelt dat u een actief lid bent van de partij en u risico loopt bij terugkeer naar uw land. Verder, uw identiteitskaart en een uittreksel uit het register van de burgerlijke stand. Uw echtgenote toonde tijdens haar gehoor haar studentenkaart.

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat u vreest hetzelfde te zullen overkomen als twee studentenverantwoordelijken van uw partij, R.(...) I.(...) en P.(...) B.(...). Deze werden respectievelijk in 2002 en 2004 vermoord.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS uw loutere lidmaatschap bij de Lebanese Forces Party niet in vraag stelt. De lidkaart die u neerlegt ter staving van uw betrokkenheid bij de Lebanese Forces Party wordt door het CGVS niet betwist. Dit ter zijde heeft u niet kunnen overtuigen dat u, omwille van uw positie binnen de partij en de problemen die u hieraan koppelt, een gegronde vrees voor vervolging heeft in Libanon.

U geeft aan sinds 2005 de functie te bekleden van sportverantwoordelijke binnen de partij en sinds 2007-2008 de functie van verantwoordelijke binnen het mobilisatiekantoor van uw wijk. Het CGVS diende u meermaals de vraag te stellen wat uw activiteiten waren binnen deze functies, alsook dient opgemerkt te worden dat u de vragen hierover stillegde daar u om water vroeg (CGVS p. 5,6, 10). U antwoordde meermaals in gemeentermen over de geschiedenis van uw partij en hoe deze partij tot stand gekomen is zonder een accuraat en genuanceerd antwoord te formuleren op specifiek gestelde vragen (CGVS p.6, 10). Nadat u herhaaldelijk werd gevraagd uw specifieke rol te concretiseren, heeft u moeite met deze te individualiseren daar u meermaals verwijst naar 'wij': "Wij mobiliseerden de mensen, verzamelden de mensen, riepen de mensen op om te komen betogen, activiteiten te doen." (CGVS p.6), "wij werkten aan tornooien binnen de streek, minivoetbal in de regio. Wij probeerden, werkten aan een deftig basketbalteam." (CGVS p. 10). Het voorbeeld dat u tevens geeft om uw rol te concretiseren, is een voorbeeld dat gekoppeld is aan het incident van het vaste lijn netwerk dat Hezbollah wenste aan te leggen in uw wijk (CGVS p. 11). Van u kan er verwacht worden, daar u aangeeft sinds 2005 de functie van sportverantwoordelijke én sinds 2007-2008 de functie verantwoordelijke van het mobilisatiekantoor te bekleden, meer concreet te vertellen wat beide functies inhielden en wat uw precieze activiteiten waren. Het nietindividualiseren en het houden op vage omschrijvingen doet twijfel ontstaan over uw positie binnen de partij. Ook het meermaals vermijden van de vragen door het verwijzen naar de geschiedenis van uw partij, en het stilleggen van het gesprek door uw vraag naar water (CGVS p.6), doet vermoeden dat uw positie binnen de partij beperkter is dan u beweert. U nogmaals de kans gegeven uw positie binnen de partij te duiden, zegt u "Om het heel concreet te maken, mijn positie in de partij kan gelijk gesteld worden aan de positie van de twee vermoorde leden van ons in 2002 en 2004, ze waren studentenverantwoordelijken, mijn positie is te vergelijken met hun positie." (CGVS p. 13). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord andermaal accuraatheid ontbeert daar u niet de functie van studentenverantwoordelijke bekleedde zoals R.(...) I.(...) en P.(...) B.(...) naar wie u verwijst (zie ook info waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). U heeft ook niet kunnen concretiseren waarin de door u beweerde vergelijking schuilt. Op basis van bovenstaande observaties, besluit het CGVS dat u uw positie en uw zichtbaarheid binnen de partij, waaraan u uw problemen koppelt, weinig aannemelijk heeft kunnen maken. Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen bij uw persoonlijke vrees, die u koppelt aan uw functie binnen de partij.

U geeft aan dat u naar aanleiding van het incident in Irsal, in februari 2010, hoorde van twee sjjiitische jongens dat Hezbollah zich ergerde aan uw gedrag en u in het oog hield (CGVS p.11). U gevraagd dit te verduidelijken geeft u aan dat Hezbollah uw betrokkenheid bij de Lebanese Forces Party te weten kwam via televisie (CGVS p.11). U gevraagd hoe ze wisten wie u specifiek was, zegt u dat de camera op uw gezicht inzoomde en dat ze het wisten via de veiligheidsdiensten (CGVS p.11). U verder gevraagd om welke reden Hezbollah u persoonlijk viseerde, verwijst u zonder meer naar het feit dat u actief in het veld werkte, tegen hun politiek (CGVS p. 11). Dit is echter een te algemene uitspraak en u slaagde er dan ook niet in te concretiseren om welke reden u door Hezbollah in het oog gehouden werd. Het enkele feit dat Hezbollah uw loutere betrokkenheid bij de Lebanese Forces afleidde uit uw gezicht op

televisie is geen valabele uitleg om welke reden Hezbollah u zou viseren. Daarnaast werd u gevraagd naar uw reactie toen u dit hoorde van de twee jonge mannen. U zegt dat u niet luisterde, dat het u niet kon schelen (CGVS p.11). Bovenstaande verklaring dat Hezbollah u viseerde omwille van het enkele feit dat uw gezicht in beeld kwam en uw reactie relativiseren de ernst van uw beweerdde vrees, temeer dit blijkbaar voor u ook geen reden was het land toen te verlaten.

Verder geeft u aan dat u tussen de periode van februari 2010 en september 2013 voelde dat u in het oog werd gehouden, zonder dat zich iets concreets heeft voorgedaan (CGVS p. 11). U gevraagd dit te verklaren zegt u "Dus ik voelde soms, toen ik bijvoorbeeld naar huis ging, toen ik aan de deur was, dat er een auto achter mij passeerde". Deze zeer vage omschrijving, die louter gebaseerd is op een gevoel wanneer een auto passeerde kan, zonder de verdere nodige commentaar, niet overtuigen. U gevraagd of u uw beweerdde gevoel ergens gemeld heeft, zegt u dat u dit deed bij de leiding van de partij (CGVS p.11). U gevraagd wat zij ondernamen, zegt u "Niemand kan tegen Hezbollah iets doen". Ook dit is geen valabel argument, en dat hoeft verder geen betoog, om het CGVS te overtuigen van uw vrees. Bovendien kan er toch wel worden aangenomen dat, mocht de partij dit ernstig hebben genomen, ze u op zijn minst hieromtrent zouden hebben beraden.

Vervolgens schetst u een incident in september 2013, waarvoor u mede verantwoordelijk werd gesteld. Dit had te maken met een betoging in uw wijk tegen het aanleggen van een vaste lijn netwerk door Hezbollah. U gevraagd wat uw rol was in het incident, zegt u "Tijdens het incident zelf, was ik ter plekke. Ik heb discussie gevoerd met leden van Hezbollah. Ik zei tegen hen, wat jullie doen, kan niet, mag niet passeren." (CGVS p. 12). U gevraagd deze conversatie te beschrijven, verklaart u "Natuurlijk werkte Hezbollah niet onder de naam van Hezbollah, nee het was een bedrijf, we wisten dat het een bedrijf van Hezbollah was". U hierna gevraagd met wie concreet u een conversatie had, zegt u "met hun, met die werkmannen" (CGVS p. 12). Het feit dat u eerst zegt dat u een conversatie had met leden van Hezbollah, maar vervolgens verklaart dat dit werkmannen waren, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door u beweerdde vrees ten opzichte van Hezbollah. Wanneer u gevraagd werd aan te geven om welke reden u verantwoordelijk werd gesteld, zegt u zonder meer "omdat het in mijn wijk was. Het incident vond plaats in mijn wijk." om dan, wanneer u de vraag nogmaals werd gesteld gezien dit te algemeen is, toe te voegen dat u diegene was die effectief de mensen mobiliseerde (CGVS p. 12). Vooreerst is het toch opmerkelijk dat u eerst antwoordt in algemene termen alvorens uw antwoord te personaliseren. Het hoeft geen betoog dat uw antwoord bezwaarlijk kan overtuigen u er niet in geslaagd bent te overtuigen in uw bewering dat u mede verantwoordelijk werd gesteld voor het incident. Dit blijkt ook uit het volgende. Zo zegt u dat er 500 deelnemers betrokken waren en dat het leger intervenieerde (CGVS p.12). Zowel door uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw positie binnen de partij en uw verklaringen aangaande de omstandigheden van het incident, heeft u niet aannemelijk kunnen maken om welke reden u mede verantwoordelijk gesteld werd voor dit incident. Deze mening van het CGVS wordt verder kracht bijgezet door uw verklaringen wanneer u gevraagd werd wat het gevolg was van het door uw beweerdde feit dat u mede verantwoordelijk werd gesteld. Als gevolg geeft u enkel aan dat u begin 2014 éénmaal bedreigd werd via telefoon en dat men probeerde uw weg af te snijden (CGVS p. 12). U heeft ook hier niet kunnen overtuigen daar u oppervlakkige omschrijvingen geeft en verwijst naar algemeenheden zoals "Dat is de manier waarop Hezbollah werkt in Libanon. Mensen terroriseren en bang maken." (CGVS p. 12) en "Hezbollah in 2013, onder druk van de lijken van zijn soldaten, binnen de gemeenschap, irriteerde zich aan iedereen, niet alleen aan mij, maar elke stem die tegen hen was." (CGVS p. 12). U geeft tevens aan dat u de dreigtelefoon heeft gemeld aan uw leiding, en dat ze u zeiden 'voorzichtig' te zijn. Het CGVS stelt vast dat dit een zeer povere en lauwe reactie van uw partijleiding is en dit relateert mede de aannemelijkheid van uw vrees. Bovendien werd u gevraagd om welke reden u deze dreigtelefoon en het incident waarbij u de weg werd afgesneden niet vermeld heeft bij Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U verklaart dat u dit vergeten was en dat er niet doorgevraagd werd (CGVS p.12). Deze uitleg is niet afdoende, daar deze incidenten normaliter een indruk op u zouden moeten hebben nagelaten en er dan ook van u kan verwacht worden dit spontaan ter sprake te brengen, dit zijn immers essentiële elementen om uw vrees aannemelijk te maken.

Verder beweert u dat u niet meer lastiggevallen werd en dat er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan tot uw vertrek in augustus 2015 (CGVS p.12, 13). U voegt nog toe dat u in de lente of zomer van 2014 op de televisie bent gekomen naar aanleiding van de ontvoering van de zoon van I.(...) S.(...). U geeft aan dat u Hezbollah niet rechtstreeks heeft aangesproken daar het interview dan niet uitgezonden zou worden waaruit kan worden afgeleid dat u zich in kader hiervan toch aan de oppervlakte hebt gehouden, wat ook blijkt uit uw verklaring dat er niets gebeurd is na dit TV interview

(CGVS p.13). Daar zich sinds begin 2014 geen incidenten meer hebben voor gedaan waarbij u persoonlijk betrokken was, heeft u niet kunnen overtuigen om welke reden u in augustus 2015 beslist om het land te verlaten.

U geeft aan dat u via de luchthaven van Beiroet legaal vertrokken bent, maar dat uw partij er wel voor gezorgd heeft dat u de begeleiding van een militair in de luchthaven kreeg (CGVS p.7, 13). Dit verbaast enigszins daar uw partij tot dan toe een zeer beperkte rol opnam wanneer u tot tweemaal toe vermeldde dat u in het oog gehouden werd en dat u lastiggevalen werd door Hezbollah. Het CGVS twijfelt bovendien aan de waarachtigheid van deze bewering daar deze militair zijn leven op het spel zou zetten om iemand te begeleiden met een dermate vrees voor Hezbollah. Daarenboven verklaart u "mijn problemen zijn niet met Hezbollah als geheel, mijn problemen zijn met Hezbollah in mijn streek". Aangezien Hezbollah over zo'n uitgebreid netwerk bezit, is dit natuurlijk geen valabele uitleg. U geeft aan dat uw familie met een toeristisch Schengenvisum naar België is gekomen. U heeft niet kunnen verklaren om welke reden u, daar u beweert Hezbollah te vrezen, het risico heeft genomen om via de luchthaven van Beiroet naar België te komen (CGVS p.8, 13).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u stelde in 2002 vijf keer te zijn opgeroepen door de Libanese veiligheidsdiensten, maar u dan ook aangeeft dat u hierna met deze instanties geen verdere problemen meer hebt ondervonden (CGVS p.6). Bovendien blijkt duidelijk uit uw houding dat dit niet meespeelde in uw motieven om het land te verlaten.

Gezien bovenstaande observaties heeft u uw vrees ten aanzien van Libanon niet aannemelijk kunnen maken en daarom wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u nog enkele documenten neer. U legt verschillende documenten neer die uw lidmaatschap bij de Libanese Forces Party bevestigen, echter, zoals reeds aangegeven wordt dit aspect op zich van uw asielaanvraag niet betwist. Gezien bovenstaande observaties worden echter wel uw positie binnen de partij en de incidenten die u hieraan koppelt, in twijfel getrokken. De bewijzen die u neerlegt ter staving hiervan kunnen gezien bovenstaande observaties de twijfel over uw persoonlijke vrees niet ombuigen daar deze documenten, die specifiek uw problemen ondersteunen, ter uwen behoeven werden opgemaakt en geen objectieve bewijswaarde hebben. Uw identiteit en uw familiale samenstelling worden niet betwist, al heeft het CGVS bezwaar tegen uw verklaring dat u en uw echtgenote jullie paspoorten verscheurd hebben (CGVS p.7; CGVS echtgenote p.6). Dit is immers een essentieel document om te staven wanneer u vertrokken bent en op welke manier en het niet kunnen neerleggen van dit document komt uw algemene geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog

en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u bij Dienst Vreemdelingen verklaarde dat uw zontje J.(...) C.(...) medische problemen heeft (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 7). Het CGVS neemt geen beoordeling aangaande medische dossiers en dient u zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.

Er wordt tot slot opgemerkt dat uw echtgenote eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In zake: D.Y.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Haouchel Omara, Zahle, op 20 mei 1982, de Libanese nationaliteit te hebben en sinds uw huwelijk katholiek christen te zijn. Voor uw huwelijk was u orthodox christen.

Sinds uw geboorte woonde u in de wijk Al Saydeh te Zahle bij uw ouders. Sinds uw huwelijk woonde u bij uw man en drie kinderen, tevens in de wijk Al Saydeh te Zahle. Op 26 juni 2005 bent u, zoals reeds werd aangestipt, getrouwd met M.(...) E.(...) (OV X, CG X) en jullie hebben samen drie kinderen (geboortedata: 9 december 2005, 1 januari 2009 en 9 maart 2011). Uw middelste kind werd medisch opgevolgd in Libanon daar hij een probleem met het zoutgehalte in zijn lichaam heeft.

Na uw derde middelbaar bent u Engels gaan studeren in het Amerikaans centrum in het district Zahle. Deze studie volgde u in de jaren 1998, 1999 en 2000. U heeft het eindexamen niet afgelegd daar dit volgens uw man niet hoefde. U heeft niet gewerkt in Libanon.

U beweert niet te kunnen terugkeren naar Libanon, daar u zich beroept op de problemen van uw man door zijn betrokkenheid bij de Libanese Forces Party, alsook op de medische problemen van uw zoon. In 2002 werd uw man twee keer opgepakt naar aanleiding van het geheime karakter van de partij. In 2005 werd de partij legaal. Uw man is ‘geen politicus met een das’, maar hij werkt op het veld. Hij werd opgebeld en naar aanleiding hiervan mobiliseerde hij leden om deel te nemen aan o.a. betogingen, afsluiten van wegen enz. Naar aanleiding van het feit dat Hezbollah een vaste lijn netwerk aanlegde in Zahle, einde 2013, voelde uw man zich niet meer op zijn gemak. Hij gaf aan dat hij bedreigd werd en dat hij niet meer buiten de omgeving durfde te gaan. Hij zei u dat u de kinderen naar school diende te brengen. Over verdere specifieke problemen heeft hij u niets verteld.

Uzelf heeft geen persoonlijke problemen ondervonden, omwille van de betrokkenheid van uw man bij de Libanese Forces Party.

Op 10 augustus 2015 verliet uw echtgenoot legaal het land. Op 20 augustus 2015 heeft u samen met uw drie kinderen het vliegtuig genomen in de luchthaven van Beiroet. U reisde legaal met een visum dat u aanvraagde in een reiskantoor in Zahle. Uw paspoort heeft u verscheurd daar u bang was teruggestuurd te worden. Op 20 augustus 2015 kwam u aan in België. Op 24 augustus 2015 diende u, net zoals uw man, uw asielaanvraag in. U ondervond geen problemen in de luchthaven van Beiroet, ook niet tijdens uw reis naar België. Vier maanden voor uw aanvraag heeft uw man een visum aangevraagd, maar dit werd hem geweigerd. De reden weet u niet.

Ter staving van uw asielaanvraag beroept u zich op de documenten die door uw man werden neergelegd en toonde u uw studentenkaart.

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat u de politieke betrokkenheid van uw man vreest.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, M.(...) E.(...) (CG X, OV. X: CGVS p.7).

In zijn hoofde werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen, aangezien hij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Tevens werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS uw loutere lidmaatschap bij de Lebanese Forces Party niet in vraag stelt. De lidkaart die u neerlegt ter staving van uw betrokkenheid bij de Lebanese Forces Party wordt door het CGVS niet betwist. Dit ter zijde heeft u niet kunnen overtuigen dat u, omwille van uw positie binnen de partij en de problemen die u hieraan koppelt, een gegronde vrees voor vervolging heeft in Libanon.

U geeft aan sinds 2005 de functie te bekleden van sportverantwoordelijke binnen de partij en sinds 2007-2008 de functie van verantwoordelijke binnen het mobilisatiekantoor van uw wijk. Het CGVS diende u meermaals de vraag te stellen wat uw activiteiten waren binnen deze functies, alsook dient opgemerkt te worden dat u de vragen hierover stillegde daar u om water vroeg (CGVS p. 5,6, 10). U antwoordde meermaals in gemeentermen over de geschiedenis van uw partij en hoe deze partij tot stand gekomen is zonder een accuraat en genuanceerd antwoord te formuleren op specifiek gestelde vragen (CGVS p.6, 10). Nadat u herhaaldelijk werd gevraagd uw specifieke rol te concretiseren, heeft u moeite met deze te individualiseren daar u meermaals verwijst naar 'wij': "Wij mobiliseerden de mensen, verzamelden de mensen, riepen de mensen op om te komen betogen, activiteiten te doen." (CGVS p.6), "wij werkten aan tornooien binnen de streek, minivoetbal in de regio. Wij probeerden, werkten aan een deftig basketbalteam." (CGVS p. 10). Het voorbeeld dat u tevens geeft om uw rol te concretiseren, is een voorbeeld dat gekoppeld is aan het incident van het vaste lijn netwerk dat Hezbollah wenste aan te leggen in uw wijk (CGVS p. 11). Van u kan er verwacht worden, daar u aangeeft sinds 2005 de functie van sportverantwoordelijke én sinds 2007-2008 de functie verantwoordelijke van het mobilisatiekantoor te bekleden, meer concreet te vertellen wat beide functies inhielden en wat uw precieze activiteiten waren. Het niet-individualiseren en het houden op vage omschrijvingen doet twijfel ontstaan over uw positie binnen de partij. Ook het meermaals vermijden van de vragen door het verwijzen naar de geschiedenis van uw partij, en het stilleggen van het gesprek door uw vraag naar water (CGVS p.6), doet vermoeden dat uw positie binnen de partij beperkter is dan u beweert. U nogmaals de kans gegeven uw positie binnen de partij te duiden, zegt u "Om het heel concreet te maken, mijn positie in de partij kan gelijk gesteld worden aan de positie van de twee vermoorde leden van ons in 2002 en 2004, ze waren studentenverantwoordelijken, mijn positie is te vergelijken met hun positie." (CGVS p. 13). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord andermaal accuraatheid ontbeert daar u niet de functie van studentenverantwoordelijke bekleedde zoals R.(...) I.(...) en P.(...) B.(...) naar wie u verwijst (zie ook info waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). U heeft ook niet kunnen concretiseren waarin de door u beweerde vergelijking schuilt. Op basis van bovenstaande observaties, besluit het CGVS dat u uw positie en uw zichtbaarheid binnen de partij, waaraan u uw problemen koppelt, weinig aannemelijk heeft kunnen maken. Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen bij uw persoonlijke vrees, die u koppelt aan uw functie binnen de partij.

U geeft aan dat u naar aanleiding van het incident in Irsal, in februari 2010, hoorde van twee sjjiitische jongens dat Hezbollah zich ergerde aan uw gedrag en u in het oog hield (CGVS p.11). U gevraagd dit te verduidelijken geeft u aan dat Hezbollah uw betrokkenheid bij de Lebanese Forces Party te weten kwam via televisie (CGVS p.11). U gevraagd hoe ze wisten wie u specifiek was, zegt u dat de camera op uw gezicht inzoomde en dat ze het wisten via de veiligheidsdiensten (CGVS p.11). U verder gevraagd om welke reden Hezbollah u persoonlijk viseerde, verwijst u zonder meer naar het feit dat u actief in het veld werkte, tegen hun politiek (CGVS p. 11). Dit is echter een te algemene uitspraak en u slaagde er dan ook niet in te concretiseren om welke reden u door Hezbollah in het oog gehouden werd. Het enkele feit dat Hezbollah uw loutere betrokkenheid bij de Lebanese Forces afleidde uit uw gezicht op televisie is geen valabele uitleg om welke reden Hezbollah u zou viseren. Daarnaast werd u gevraagd naar uw reactie toen u dit hoorde van de twee jonge mannen. U zegt dat u niet luisterde, dat het u niet kon schelen (CGVS p.11). Bovenstaande verklaring dat Hezbollah u viseerde omwille van het enkele feit dat uw gezicht in beeld kwam en uw reactie relativiseren de ernst van uw beweerde vrees, temeer dit blijkbaar voor u ook geen reden was het land toen te verlaten.

Verder geeft u aan dat u tussen de periode van februari 2010 en september 2013 voelde dat u in het oog werd gehouden, zonder dat zich iets concreets heeft voorgedaan (CGVS p. 11). U gevraagd dit te verklaren zegt u "Dus ik voelde soms, toen ik bijvoorbeeld naar huis ging, toen ik aan de deur was, dat er een auto achter mij passeerde". Deze zeer vage omschrijving, die louter gebaseerd is op een gevoel

wanneer een auto passeerde kan, zonder de verdere nodige commentaar, niet overtuigen. U gevraagd of u uw beweerde gevoel ergens gemeld heeft, zegt u dat u dit deed bij de leiding van de partij (CGVS p.11). U gevraagd wat zij ondernamen, zegt u "Niemand kan tegen Hezbollah iets doen". Ook dit is geen valabel argument, en dat hoeft verder geen betoog, om het CGVS te overtuigen van uw vrees. Bovendien kan er toch wel worden aangenomen dat, mocht de partij dit ernstig hebben genomen, ze u op zijn minst hieromtrent zouden hebben beraden.

Vervolgens schetst u een incident in september 2013, waarvoor u mede verantwoordelijk werd gesteld. Dit had te maken met een betoging in uw wijk tegen het aanleggen van een vaste lijn netwerk door Hezbollah. U gevraagd wat uw rol was in het incident, zegt u "Tijdens het incident zelf, was ik ter plekke. Ik heb discussie gevoerd met leden van Hezbollah. Ik zei tegen hen, wat jullie doen, kan niet, mag niet passeren." (CGVS p. 12). U gevraagd deze conversatie te beschrijven, verklaart u "Natuurlijk werkte Hezbollah niet onder de naam van Hezbollah, nee het was een bedrijf, we wisten dat het een bedrijf van Hezbollah was". U hierna gevraagd met wie concreet u een conversatie had, zegt u "met hun, met die werkmannen" (CGVS p. 12). Het feit dat u eerst zegt dat u een conversatie had met leden van Hezbollah, maar vervolgens verklaart dat dit werkmannen waren, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ten opzichte van Hezbollah. Wanneer u gevraagd werd aan te geven om welke reden u verantwoordelijk werd gesteld, zegt u zonder meer "omdat het in mijn wijk was. Het incident vond plaats in mijn wijk." om dan, wanneer u de vraag nogmaals werd gesteld gezien dit te algemeen is, toe te voegen dat u diegene was die effectief de mensen mobiliseerde (CGVS p. 12). Vooreerst is het toch opmerkelijk dat u eerst antwoordt in algemene termen alvorens uw antwoord te personaliseren. Het hoeft geen betoog dat uw antwoord bezwaarlijk kan overtuigen u er niet in geslaagd bent te overtuigen in uw bewering dat u mede verantwoordelijk werd gesteld voor het incident. Dit blijkt ook uit het volgende. Zo zegt u dat er 500 deelnemers betrokken waren en dat het leger intervenieerde (CGVS p.12). Zowel door uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw positie binnen de partij en uw verklaringen aangaande de omstandigheden van het incident, heeft u niet aannemelijk kunnen maken om welke reden u mede verantwoordelijk gesteld werd voor dit incident. Deze mening van het CGVS wordt verder kracht bijgezet door uw verklaringen wanneer u gevraagd werd wat het gevolg was van het door uw beweerde feit dat u mede verantwoordelijk werd gesteld. Als gevolg geeft u enkel aan dat u begin 2014 éénmaal bedreigd werd via telefoon en dat men probeerde uw weg af te snijden (CGVS p. 12). U heeft ook hier niet kunnen overtuigen daar u oppervlakkige omschrijvingen geeft en verwijst naar algemeenheden zoals "Dat is de manier waarop Hezbollah werkt in Libanon. Mensen terroriseren en bang maken." (CGVS p. 12) en "Hezbollah in 2013, onder druk van de lijken van zijn soldaten, binnen de gemeenschap, irriteerde zich aan iedereen, niet alleen aan mij, maar elke stem die tegen hen was." (CGVS p. 12). U geeft tevens aan dat u de dreigtelefoon heeft gemeld aan uw leiding, en dat ze u zeiden 'voorzichtig' te zijn. Het CGVS stelt vast dat dit een zeer povere en lauwe reactie van uw partijleiding is en dit relateert mede de aannemelijkheid van uw vrees. Bovendien werd u gevraagd om welke reden u deze dreigtelefoon en het incident waarbij u de weg werd afgesneden niet vermeld heeft bij Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U verklaart dat u dit vergeten was en dat er niet doorgevraagd werd (CGVS p.12). Deze uitleg is niet afdoende, daar deze incidenten normaliter een indruk op u zouden moeten hebben nagelaten en er dan ook van u kan verwacht worden dit spontaan ter sprake te brengen, dit zijn immers essentiële elementen om uw vrees aannemelijk te maken.

Verder beweert u dat u niet meer lastiggevallen werd en dat er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan tot uw vertrek in augustus 2015 (CGVS p.12, 13). U voegt nog toe dat u in de lente of zomer van 2014 op de televisie bent gekomen naar aanleiding van de ontvoering van de zoon van I.(...) S.(...). U geeft aan dat u Hezbollah niet rechtstreeks heeft aangesproken daar het interview dan niet uitgezonden zou worden waaruit kan worden afgeleid dat u zich in kader hiervan toch aan de oppervlakte hebt gehouden, wat ook blijkt uit uw verklaring dat er niets gebeurd is na dit TV interview (CGVS p.13). Daar zich sinds begin 2014 geen incidenten meer hebben voorgedaan waarbij u persoonlijk betrokken was, heeft u niet kunnen overtuigen om welke reden u in augustus 2015 beslist om het land te verlaten.

U geeft aan dat u via de luchthaven van Beiroet legaal vertrokken bent, maar dat uw partij er wel voor gezorgd heeft dat u de begeleiding van een militair in de luchthaven kreeg (CGVS p.7, 13). Dit verbaast enigszins daar uw partij tot dan toe een zeer beperkte rol opnam wanneer u tot tweemaal toe vermeldde dat u in het oog gehouden werd en dat u lastiggevallen werd door Hezbollah. Het CGVS twijfelt bovendien aan de waarachtigheid van deze bewering daar deze militair zijn leven op het spel zou zetten om iemand te begeleiden met een dermate vrees voor Hezbollah. Daarenboven verklaart u "mijn

problemen zijn niet met Hezbollah als geheel, mijn problemen zijn met Hezbollah in mijn streek". Aangezien Hezbollah over zo'n uitgebreid netwerk bezit, is dit natuurlijk geen valabele uitleg. U geeft aan dat uw familie met een toeristisch Schengenvisum naar België is gekomen. U heeft niet kunnen verklaren om welke reden u, daar u beweert Hezbollah te vrezen, het risico heeft genomen om via de luchthaven van Beiroet naar België te komen (CGVS p.8, 13).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u stelde in 2002 vijf keer te zijn opgeroepen door de Libanese veiligheidsdiensten, maar u dan ook aangeeft dat u hierna met deze instanties geen verdere problemen meer hebt ondervonden (CGVS p.6). Bovendien blijkt duidelijk uit uw houding dat dit niet meespeelde in uw motieven om het land te verlaten.

Gezien bovenstaande observaties heeft u uw vrees ten aanzien van Libanon niet aannemelijk kunnen maken en daarom wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u nog enkele documenten neer. U legt verschillende documenten neer die uw lidmaatschap bij de Libanese Forces Party bevestigen, echter, zoals reeds aangegeven wordt dit aspect op zich van uw asielaanvraag niet betwist. Gezien bovenstaande observaties worden echter wel uw positie binnen de partij en de incidenten die u hieraan koppelt, in twijfel getrokken. De bewijzen die u neerlegt ter staving hiervan kunnen gezien bovenstaande observaties de twijfel over uw persoonlijke vrees niet ombuigen daar deze documenten, die specifiek uw problemen ondersteunen, ter uwen behoeven werden opgemaakt en geen objectieve bewijswaarde hebben. Uw identiteit en uw familiale samenstelling worden niet betwist, al heeft het CGVS bezwaar tegen uw verklaring dat u en uw echtgenote jullie paspoorten verscheurd hebben (CGVS p.7; CGVS echtgenote p.6). Dit is immers een essentieel document om te staven wanneer u vertrokken bent en op welke manier en het niet kunnen neerleggen van dit document komt uw algemene geloofwaardigheid evenmin ten goede.

De door u zelf neergelegde studentenkaart heeft betrekking op uw studies, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische

groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geviséerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviséerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u bij Dienst Vreemdelingen verklaarde dat uw zontje J.(...) C.(...) medische problemen heeft (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 5). Het CGVS neemt geen beoordeling aangaande medische dossiers en dient u zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voeren verzoekers aan dat hen ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekers herhalen hun asielmotieven, zijnde hun vrees dat in geval van terugkeer naar Libanon leden van Hezbollah met verzoeker zullen afrekenen als reactie op zijn politieke activiteiten binnen de christelijke partij Al Quwwat Al Llubnania (Lebanese Forces Party) en zijn openlijke kritiek op hun invloedssfeer en hun machtsmisbruik. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij in Libanon geen schijn van kans zal maken tegen verdere intimidaties van Hezbollah en meent dat hij tijdens zijn gehoor op afdoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Libanon. Vervolgens ondernemen verzoekers een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen, hierbij meermaals verwijzend naar verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaringen welke naar mening van verzoekers meer dan afdoende zijn om de persoonlijke problemen van verzoeker met Hezbollah aannemelijk te maken. Indien er nog onduidelikheden zouden zijn, weerhield niets het Commissariaat-generaal ervan om hen bijkomende uitleg te vragen, al dan niet in het kader van een herconvocatie, aldus verzoekers, die nog opmerken dat verzoeker reeds in een verder verleden in aanvaring is gekomen met leden van Hezbollah omwille van zijn politiek engagement. Die oude incidenten waren voor verzoekers echter geen directe aanleiding om destijds hun land te verlaten. Het verschil met de meer recente botsingen met Hezbollah-leden, en die voor verzoekers wél een reden waren om hun land te ontvluchten, dient te worden gesitueerd in de actuele tijdsgeest. Verzoekers lichten toe dat de sektarische oorlog in Syrië al enkele jaren aansleept en Hezbollah hoe langer hoe meer van haar leden ziet sneuvelen op het Syrische slagveld. Verzoeker heeft vastgesteld dat Hezbollah-aanhangers in zijn regio (als gevolg van de vele verliezen die zij in Syrië lijden) veel intoleranter zijn geworden en veel sneller geneigd zijn om over te gaan tot het gebruik van geweld. Verzoekers aanvaringen met Hezbollah in het verleden, in combinatie met zijn meer recente botsingen, maken dat hij meer dan een ander gewoon lid van de Lebanese Forces Party persoonlijk gevisieerd wordt, precies omdat hij het voortouw neemt bij de verschillende politieke acties en manifestaties. De ernstige medische problemen die hun zoontje ondervindt, dragen ertoe bij dat het gezin minder weerbaar is om het hoofd te bieden tegen verdere escalaties en intimidaties van Hezbollah-leden en hebben het vertrek van verzoekers uit Libanon mede in de hand gewerkt.

Verzoekers besluiten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de moeilijkheden die zij hebben gekend fout heeft ingeschat. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel had het Commissariaat-generaal een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met hun opmerkingen en argumenten, aldus verzoekers, die menen dat *in casu* hun verklaringen zouden moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stellen verzoekers vooreerst te vrezen voor een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in het naburige Syrië wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. De actuele militaire overwinningen die zowel de Syrische en Iraakse autoriteiten alsook de internationale coalitie in Syrië en in Irak boeken ten nadele van soenitische jihadistische groeperingen, verhoogt volgens verzoekers het risico dat deze groeperingen hun actieterrein zullen verleggen naar naburige landen, waaronder Libanon. Bovendien zal een terugkeer naar hun herkomstregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Dit gegeven op zich maakt volgens verzoekers, die vrezen voor ontvoering of een afrekening, dat hun persoonlijke situatie in Zahle, Libanon, uitzichtloos is bij een terugkeer.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een verklaring van de heer M.T., coördinator van de regio Zahla bij de Partij van de Libanese Machten, dd. 12 juli 2017 met vertaling in het Nederlands.

2.3.2. Op 18 december 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) het loutere lidmaatschap van verzoeker bij de Libanese Forces Party niet in vraag wordt gesteld doch hij, gelet op zijn vage omschrijvingen waarbij hij er niet in slaagt zijn specifieke rol binnen te partij te concretiseren en te individualiseren, zijn positie en zijn zichtbaarheid binnen de partij weinig aannemelijk heeft kunnen maken waardoor het CGVS zich ernstige vragen stelt bij zijn persoonlijke vrees, die hij koppelt aan zijn functie binnen de partij, (ii) verzoeker aangeeft dat hij naar aanleiding van het incident in Irsal in februari 2010 van twee sjiitische jongens hoorde dat Hezbollah zich ergerde aan zijn gedrag en hem in het oog hield doch hij er niet in slaagt te concretiseren om welke reden hij door Hezbollah in het oog gehouden werd en zijn reactie toen hij dit hoorde van de twee jonge mannen, namelijk dat hij niet luisterde en dat het hem niet kon schelen, de ernst van zijn beweerde vrees relativeert, temeer dit blijkbaar voor hem geen reden was om het land toen te verlaten, (iii) verzoeker verder aangeeft dat hij tussen de periode van februari 2010 en september 2013 voelde dat hij in het oog werd gehouden, zonder dat zich iets concreets heeft voorgedaan doch zijn zeer vage omschrijving, die louter gebaseerd is op een gevoel wanneer een auto passeerde, niet kan overtuigen, (iv) verzoeker vervolgens een incident schetst in september 2013, waarvoor hij mede verantwoordelijk werd gesteld en dat te maken had met een betoging in zijn wijk tegen het aanleggen van een vaste lijn netwerk door Hezbollah, doch hij zich tegensprekt met wie hij in discussie ging, met leden van Hezbollah dan wel met werkmannen, hij niet aannemelijk kan maken om welke reden hij mede verantwoordelijk werd gesteld voor het incident daar hij eerst antwoordt in algemene termen alvorens zijn antwoord te personaliseren, hij aangeeft dat hij ten gevolge van dit incident begin 2014 éénmaal bedreigd werd via telefoon en dat men probeerde zijn weg af te snijden doch hij ook hier oppervlakkige omschrijvingen geeft en verwijst naar algemeenheden, de reactie van zijn leiding op de dreigtelefoon, namelijk dat ze hem zeiden dat hij ‘voorzichtig’ moest zijn, een zeer povere en lauwe reactie is en mede de aannemelijkheid van zijn vrees relativeert en hij geen afdoende verklaring geeft om welke reden hij de dreigtelefoon en het incident waarbij hem de weg werd afgesneden niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (v) verzoeker verklaart dat er zich sinds begin 2014 geen incidenten meer hebben voorgedaan waarbij hij persoonlijk betrokken was zodat hij niet heeft kunnen overtuigen om welke reden hij in augustus 2015 beslist heeft om het land te verlaten, (vi) verzoekers bewering dat hij de begeleiding van een militair in de luchthaven kreeg enigszins verbaast daar zijn partij tot dan toe een zeer beperkte rol opnam wanneer hij tot tweemaal toe vermeldde dat hij in het oog gehouden werd en dat hij lastiggevallen werd door Hezbollah, het CGVS bovendien twijfelt aan de waarachtigheid van deze bewering daar deze militair zijn leven op het spel zou zetten om iemand te begeleiden met een dermate vrees voor Hezbollah en hij niet heeft kunnen verklaren om welke reden hij, daar hij beweert Hezbollah te vrezen, het risico heeft genomen om via de luchthaven van Beiroet naar België te komen, (vii) verzoeker stelde in 2002 vijf keer te zijn opgeroepen door de Libanese veiligheidsdiensten maar ook aangeeft dat hij hierna met deze instanties geen verdere problemen meer heeft ondervonden en uit zijn houding bovendien blijkt dat dit niet meespeelde in zijn motieven om het land te verlaten, (viii) de door hen neergelegde documenten de appreciatie van hun asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (x) verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat hun zoontje medische problemen heeft doch het CGVS geen beoordeling neemt aangaande medische dossiers en zij zich hiervoor dienen te richten tot de geijkte procedure.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen overtuigende elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Immers, daargelaten het feit dat verzoeker geen duidelijke omschrijvingen geeft van zijn specifieke rol binnen de Libanese Forces Party, slaagt hij er geenszins in te overtuigen dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dient te worden aangenomen omwille van zijn functies en activiteiten binnen deze partij, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. Verzoeker verklaart vooreerst dat hij in 2002 vijf keer werd opgeroepen door de Libanese veiligheidsdiensten omdat de Libanese Forces Party, die op dat ogenblik nog illegaal was, geen publieke activiteiten mocht uitoefenen. Hierna kende hij echter geen problemen meer met de Libanese autoriteiten en ook niemand van zijn familie heeft ooit problemen ondervonden met de Libanese autoriteiten (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Uit niets blijkt aldus dat verzoeker omwille van deze feiten nog een actuele vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren.

2.6.2. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij naar aanleiding van een incident in Irsal in februari 2010 in beeld kwam op de televisie, waarna hij van twee sjiiitische jongens in de sportclub hoorde dat Hezbollah zich ergerde aan zijn gedrag en hem in het oog hield. Verzoeker verklaarde in dit verband *"Ik luisterde niet want ik engageerde mij van mijn partij en de instructies voerde ik uit."* Nogmaals gevraagd wat zijn reactie was toen de jongens hem dit vertelden, antwoordde verzoeker *"Het kon mij niet schelen, het kon mij niet schelen want wij hebben ook veel martelaars opgeofferd. Waarom kon het u niet schelen? In elk huis van ons is er een martelaar opgeofferd voor de zaak van de partij, dat is onze mentaliteit, onze ideologie"* (administratief dossier, stuk 5, p. 9 en p. 11). Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, relativeert deze reactie de ernst van de door verzoeker beweerde vrees, temeer dit blijkbaar voor hem ook geen reden was om het land toen te verlaten. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat er tussen van februari 2010 en 2013 niets concreets is gebeurd. Wel geeft hij aan dat hij voelde dat hij in deze periode in het oog werd gehouden. Gevraagd om dit toe lichten, kwam verzoeker niet verder dan *"Dus ik voelde soms, toen ik bijvoorbeeld naar mijn huis ging, toen ik aan de deur was, passeerde auto achter mij."* (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Het hoeft geen betoog dat verzoeker er met een dergelijke vage omschrijving, die louter gebaseerd is op een gevoel wanneer een auto passeerde, niet in slaagt te overtuigen dat hij in de periode 2010-2013 daadwerkelijk in het vizier van Hezbollah zou hebben gelopen.

2.6.3. Vervolgens schetst verzoeker een incident in september 2013, waarvoor hij naar eigen zeggen mede verantwoordelijk werd gesteld en dat te maken had met een betoging in zijn wijk tegen het aanleggen van een vaste lijn netwerk door Hezbollah. Gevraagd wat zijn rol was in het incident, verklaarde verzoeker aanvankelijk "(...) *En tijdens het incident zelf, was ik ter plekke. Ik heb discussie gevoerd met leden van Hezbollah. Ik zei tegen hen, wat jullie doen, kan niet, mag niet passeren.*" Gevraagd hoe zijn conversatie met Hezbollah eraan toe ging, antwoordde verzoeker "*Dus ik zei tegen hen jullie mogen niet meer graven, jullie moeten stoppen wij pikken het niet. Natuurlijk werkte Hezbollah niet onder de naam van Hezbollah, nee het was een bedrijf, we wisten dat het een bedrijf van Hezbollah was en tijdens de discussie vielen de jongeren elkaar aan. Werken waren gestopt en laten kwam leger interveniëren. De jongeren van Hezbollah waren wel aanwezig. 10 ongeveer.*" Gevraagd met wie hij nu precies een conversatie had, stelde verzoeker, in strijd met zijn eerdere verklaringen, "*Met hun, met die werkmannen.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Dat verzoeker eerst zegt dat hij een discussie had met leden van Hezbollah maar vervolgens stelt dat het werkmannen waren, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker geeft voorts aan dat hij ten gevolge van dit incident begin 2014 éénmaal bedreigd werd via telefoon en dat men probeerde hem de weg af te snijden (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Van deze feiten heeft verzoeker echter op geen enkel ogenblik gewag gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoekers verklaring tijdens het gehoor dat hij dit vergeten was en dat er tijdens het eerste interview niet werd doorgevraagd (administratief dossier, stuk 5, p. 12) kan bezwaarlijk afdoende worden geacht ter verschoning van zijn onvolledige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook in voorliggend verzoekschrift geeft verzoeker geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zetten.

Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat er zich verder geen incidenten hebben voorgedaan waarbij hij werd bedreigd of lastiggevallen (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Verzoeker haalt wel nog aan dat hij in de lente of de zomer van 2014 gedurende tien seconden werd geïnterviewd op televisie naar aanleiding van een betoging als antwoord op de ontvoering van de zoon van I.S., een mogelijke kandidaat voor het parlement. Verzoeker kan in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zijn problemen nog groter werden toen hij in 2014 in de wijk een nieuwe politieke actie op poten had gezet naar aanleiding van de ontvoering van de zoon van een partijgenoot. Uit zijn verklaringen tijdens het gehoor blijkt immers dat er na dit incident niets is gebeurd. Tevens verklaarde hij dat er zich tussen zijn televisieoptreden en zijn vertrek in augustus 2015 geen incidenten meer hebben voorgedaan waarbij hij persoonlijk betrokken is geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10 en p. 12-13). Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk om welke reden verzoeker in augustus 2015 plots heeft beslist om het land te verlaten. Dat Hezbollah-aanhangers in zijn regio als gevolg van de vele verliezen die zij in Syrië lijden veel intoleranter zijn geworden en veel sneller geneigd zijn om over te gaan tot het gebruik van geweld, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, doet immers niets af aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds begin 2014 geen persoonlijke problemen meer heeft gekend en hij aldus op generlei wijze aannemelijk maakt dat hij actueel persoonlijk zou worden geviséerd door Hezbollah.

2.6.4. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers keuze om op legale wijze via de luchthaven van Beiroet Libanon te verlaten moeilijk te rijmen valt met de door hem voorgehouden vrees voor Hezbollah. Verzoeker bevestigt immers zelf dat Hezbollah ook in de luchthaven van Beirut de controle heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Verzoeker beweert dan wel dat hij in de luchthaven de begeleiding kreeg van een militair doch uit zijn verklaringen kan geenszins blijken dat deze militair enige concrete actie heeft ondernomen om ervoor te zorgen dat verzoeker niet in handen van Hezbollah zou vallen. Zo leest de Raad in het gehoorverslag "***U komt aan op de luchthaven, vertel mij een concreet hoe dat verlopen is. Ik begrijp dat de militair niet speciaal heeft gedaan. We kwamen aan in de luchthaven, we moesten wachten op onze vlucht, die militair heeft met ons een beetje gewacht, niet lang, een halfuur, dan mee naar de bagage gegaan en dan naar de poort. En dat was het. En op dat***

moment zei hij dat er niets meer angstaanjagend was.” (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Dat verzoeker zonder probleem legaal via de luchthaven van Beirut kon reizen wijst er naar het oordeel van de Raad dan ook andermaal op dat hij van Hezbollah niets te vrezen heeft.

2.6.5. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komen dan het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.6. De door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers identiteitskaart, verzoeksters studentenkaart en het uittreksel uit het register van de burgerlijke stand bevestigen slechts hun identiteit en gezinssamenstelling, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas.

Verzoekers lidkaart van de Lebanese Forces Party, een kopie van een beeld waarop hij op TV komt, een CD-rom waarop hij in beeld komt, foto's van zijn betrokkenheid bij de Lebanese Forces Party en een artikel over een evenement van deze partij bevestigen slechts zijn lidmaatschap bij en activiteiten voor de Lebanese Forces Party, gegeven welk in het voorgaande niet wordt betwist, doch vormen op zich geen bewijs van verzoekers bewering als zou hij omwille van zijn betrokkenheid bij deze partij problemen met Hezbollah hebben gekend en tot op heden door deze groepering worden gevisieerd.

Een CD-rom met betrekking tot het ontvoeringsincident van de zoon van I.S. wijzigt niets aan verzoekers uitdrukkelijke verklaringen dat er na dit incident niets is gebeurd en dat hij ten gevolge hiervan geen problemen heeft ondervonden.

In de brief van de burgemeester dd. 10 juli 2015 wordt geattesteerd dat verzoeker op dat ogenblik te lijden had van intimidaties waardoor hij niet in staat was te werken om zijn gezin te onderhouden. Dit valt niet te rijmen met verzoekers verklaringen, waaruit zoals hoger reeds gesteld blijkt dat hij sinds begin 2014 geen persoonlijke problemen meer heeft gekend. Deze vaststelling volstaat om aan de brief van de burgemeester iedere bewijswaarde te ontfegen.

Gelijkaardige opmerkingen kunnen worden gemaakt bij de brief van de coördinator van Zahle van de Lebanese Forces Party waarin verzoekers problemen worden bevestigd en waarin onder meer wordt gesteld dat Hezbollah na het incident rond de ontvoering van de zoon van I.S. besliste om de verantwoordelijken voor het afsluiten van de weg, waaronder verzoeker, te vervolgen om hen als voorbeeld te stellen, waardoor verzoeker niet langer thuis bij zijn familie kon blijven en genooddaakt was om te vertrekken. Ook deze voorstelling van de feiten strookt niet met verzoekers verklaringen dat er na het incident naar aanleiding van de ontvoering van de zoon van een partijgenoot, dat hij situeert in de lente of de zomer van 2014, niets is gebeurd en dat er zich tussen zijn televisieoptreden naar aanleiding van dit incident en zijn vertrek in augustus 2015 geen incidenten meer hebben voorgedaan waarbij hij persoonlijk betrokken is geweest. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de nasleep van voormeld incident niet langer thuis kon verblijven, laat staan dat hij om deze reden diende te vertrekken. Uit verzoekers verklaringen blijkt daarentegen dat hij na genoemd incident nog ruim een jaar in Libanon heeft verbleven. Ook aan de brief van de coördinator van Zahle kan derhalve geen bewijswaarde worden verleend.

Ter terechtzitting legt verzoeker een nieuwe verklaring neer van de coördinator van Zahle van de Lebanese Forces Party dd. 12 juli 2017. Opnieuw staat de inhoud van deze brief haaks op verzoekers verklaringen. Zo wordt er melding gemaakt van het incident waarbij verzoeker de weg zou zijn afgesneden toen hij zijn kinderen naar school bracht en wordt gesteld dat er zich 4,5 maand later, aan het begin van het schooljaar, opnieuw een gelijkaardig incident heeft voorgedaan op dezelfde weg en in dezelfde omstandigheden. Verzoeker zelf maakte daarentegen slechts gewag van één incident, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij sindsdien niet meer naar die school is gegaan en waarbij hij expliciet stelde dat er zich nadien geen incidenten meer hebben voorgedaan waarbij hij werd lastiggevallen (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Dat verzoeker na dit tweede incident, dat zich blijkt de

briefschrijver tevens zou hebben voorgedaan in 2013, zou hebben besloten om samen met zijn gezin het land te verlaten en te verhuizen naar een ander land strookt bovendien niet met de feiten, namelijk het vertrek van verzoekers uit Libanon in augustus 2015. Dienvolgens kan ook aan deze brief geen enkele waarde worden gehecht.

De brief van de coördinator van de Lebanese Forces Party in Brussel waarin deze stelt dat verzoeker een actief lid is van de partij en dat hij een ernstig risico loopt bij terugkeer naar zijn land, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Een blote bewering zonder verdere toelichting van een coördinator van een politieke partij kan bezwaarlijk een ongeloofwaardig relaas in een ander daglicht plaatsen. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, is verzoeker er immers middels zijn verklaringen niet in geslaagd om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging door Hezbollah aannemelijk te maken.

2.6.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 18 december 2017 overgemaakte update (COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire

doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voortdurend raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten dit besluit op generlei wijze, noch brengen zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Zij beperken zich louter tot de speculaties dat soennitische jihadistische groeperingen hun actieterrein in de toekomst mogelijks zouden kunnen verleggen naar Libanon, waarmee zij echter geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal. Dienvolgens wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Waar verzoekers voortdurend nog plegen dat een terugkeer naar hun regio van herkomst na een afwezigheid in het buitenland op zich reeds grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien en zij dan ook vrezen hierdoor een ernstig risico te lopen op onder andere ontvoering, hetzij een afrekening, blijven zij steken in het uiten van niet gefundeerde blote beweringen en speculaties van hunnentwege, waarmee zij niet vermogen deze aangehaalde vrees enige objectieve grondslag te verlenen.

2.8. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekers zich wat betreft de medische problemen van hun zoontje dienen te richten tot de hiertoe geëigende procedure.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers hun verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS